

Ta první májová sobota byla netradiční v mnoha směrech. Hlavně se šlo po obědě do školy a na letošní květen bylo až neuvěřitelně příjemné počasí – tedy žádné naplnění pranostik o „studeném máji a ráji ve stodole“ nebo ta o „pasáčkovi, kterému nesmí oschnout hůl.“ Ze dvou stran směřovaly zástupy do školy, která se na svoje kulaté narozeniny pyšnila novým kabátem.

Protože sliby se mají plnit nejen o Vánocích, dorazil jsem na místo už kolem jedenácté hodiny. Přípravy na slavnost vrcholily, venku jsem měl z první lavice pěkný přehled. Paní učitelky (tentokrát v rolích vedoucích účinkujících) byly viditelně nervóznější než jejich svěřenkyňe (nechybělo ani pár kluků). Pěvecký sbor se rovnal na třech schůdkách před hlavním vchodem, kde se nacházelo něco jako improvizované jeviště. Malí tanečníci si zase zvykali na značky vyznačené na asfaltu křížky. Snad po desáté se zkoušely mikrofony a ozvučení vůbec. Úplně jiné starosti měli myslivci, kteří u příchodu cesty testovali budoucí roznění a obsluhu stánků s občerstvením narážely Krakonoše či Gambrinuse (piva) pro dospělé a chladily nealko nápoje pro školáky. To všechno mělo logiku – jen jsem nechápal, kde se vedle vstupních dveří vzala ta loď pirátů (byla kulisou pro jedno číslo z mnoha vystoupení). Celkově napjatý klid před bouří.

Šel jsem si prohlédnout školu. V hale za vchodem na uvítanou kopce knižních almanachů nejen pro pamětníky, aby si připomněli, kdo byl tehdy ředitel či třídní učitel a kdo chodil do áčka. Nejen na chodbě s učebnami, ale všude byl den otevřených dveří. Zvědavě jsem nakukoval, poslouchal a nechal jsem se pozvat hned do několika oddělení, zdržel jsem se ve školce.

„Každý z nás nese v sobě stopy své školy, svých spolužáků, svých učitelů. Já sám mohu s radostí prohlásit, že se mezi bývalé žáky naši školy počítám a jsem na to patřičně hrdý. Dodnes si pamatuji všechny své učitele, kteří mne pro život připravovali už od mateřské školky. Zkrátka, škola mi zůstala v srdci a dnes vzpomínám spolu se svými spolužáky jen na to dobré. Tak by to asi mělo být, proto přeji naší škole do dalších let jen spokojené absolventy.“ napsal starosta obce Aleš Maloch v úvodníku almanachu...

Podle programu mělo být na radě setkání učitelů několika generací, které spojovalo účinkování v Rudníku. A protože do sborovny by se všichni nevešli, přesunuli se nejen k obědu do školní jídelny. Zasedací pořádek určil, že hosté mají místo na krátké straně stolů tvořících písmeno účko, zatímco ty delší patří jednak stávajícímu pedagogickému sboru a naproti zamíří jejich předchůdci. A protože kantori mají pusy nejen z vyučovacích hodin dobře prořízlou, vodopády slov přehlušily všechno ostatní.

Dlouho se neviděli jedni, bylo na co vzpomínat, druzí se viděli naposledy včera a debatovali, jak ta sláva nakonec dopadne. Bohatou diskusí musela ukončit až sama ředitelka Alice, připravené jídlo muselo na stoly, časový scénář byl také neúprosný. Mezi posledními dorazila také mnohokrát vzpomínaná veličina, někdejší dlouholetý ředitel školy Antonín Petrář, který byl zároveň přítomným vyzván, aby řekl pár slov: „... Vždycky, když je u okna, ohlédnu se a často se také zastavím. Třicet let jsem tady v Rudníku kantořil a nedá mi to. Sice jsem už od roku 1992 mimo klasické školství – dělám něco jako podnikové vzdělávání – ale je to pořád ve mně. S radostí zaznamenávám změny a pokrok, nástup mladých následníků a stárnutí někdejších prvňáků...“

Lidské štěbetání pak vystřídal zvuk jídelních příborů. Takřka v pravé poledne roznesly sličné školáčky vyšších tříd všem řízek (kuřeč) s bramborovým salátem (domácí, tedy školní) a následujícím dezertem (a kávou). Do dalších let jsme připili školu na úspěchy a přítomným na zdraví sklenkou něčeho aperitivového.

Mezi hosty zasedli mimo jiné také dva starostové ze sousedství. Město Vrchlabí ing. Jan Sobotka a městys Černý Důl ing. Zdeněk Kraus. Jejich pohled na jubilující základní školu v Rudníku je zajímavý a přece rozdílný. „Tady jsem ve škole nikdy nebyl, je to moje

A šlo se na fotografování. Dost dlouho se hledalo nejvhodnější místo pro sbor i pro fotografa. V mezidobě fungovaly bezhlučné mobily. Jedni fotili pro vzpomínku, profesionálové pro kroniky. Většina návštěvníků byla tohoto povinného zdržení ušetřena, vše se dělo v zadním traktu. Možná se jenom divili, na co se čeká. Dočkali se. Program byl bohatý a různobarevný – vystoupení dramatického, pěveckého a tanečního kroužku školy, výstavka dobových dokumentů a fotografií, výtvarných a rukodělných prací žáků, nová a nová setkávání... Vystoupili nesmělí zástupci školky (na začátku programu) podobně jako sebevědomé slečny (z nejvyššího ročníku), každé slovíčko vážící debutanti stejně jako protřelí moderátoři. Postupně se vystřídal všichni nachystání a promíchali se všichni návštěvníci. Dlouhý potlesk ukončil část s oficiálním programem školy.

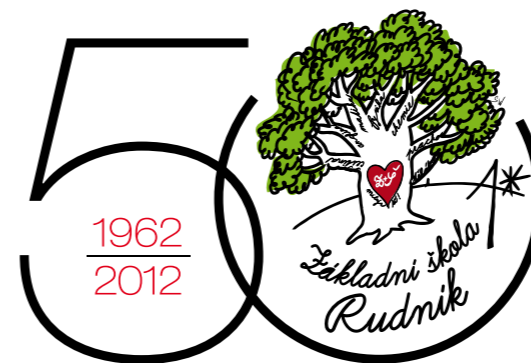
Na chodbě před ředitelnou jsem ještě krátce vyzpovídal Dagmar Zwyrtkovou, která škole šéfovala v 90. letech. „Nešla jsem učit snad proto, že bych někdy myslela na post ředitelky. Byla to doba porevoluční, čas změn ve sboru i v předmětech. Do popředí se dostávaly jazyky, počítače... Přemýšlím o tom a myslím, že ti naši dnešní následníci to mají těžší. Školáci jsou sebevědomí až příliš a všemu rozumějí. Znají dobře svoje práva a špatně svoje povinnosti, neuznávají autority. Škola a rodina se někdy rozcházejí, což je škoda pro obě strany.“

Venku nastoupila hudba – a tanečníci. Hezké počasí tohoto sobotního odpoledne jen zlepšovalo už tak dobrou náladu. U vstupních dveří byl největší nával. Jedni dovnitř, druzí ven. Opožděné oslavy výročí školy se vydařily.

„Výhled do budoucna přináší nová očekávání pedagogů, žáků i rodičů. Nadále si přejeme vytvářet přátelský soulad školy a rodiny na cestě ke vzdělávání. Plánujeme přizpůsobit školní pozemek k aktivnímu využití při tělesné výchově, přírodopisu nebo školní družině. Uvědomujeme si, že platí slova G.B. Shawa „Jediná cesta k vědění je činnost“, řekla v úvodním proslovu Alice Kuhn-Gabrová, ředitelka školy.

S pohledem na bavící se společenství lidí nejrůznějšího věku jsem se bez okázalosti rozloučil. Čekaly mě další povinnosti pod kopcem na hřišti. V 17 hodin začal mistrovský zápas. A ne leda jaký. Po letech derby s Tatrarem Hostinné. Když končil vítězstvím domácích, mnozí účastníci školních oslav se scházeli podle tříd už ne ve škole, ale v restauracích.

Václav Chadraba

OSLAVY 50. VÝROČÍ OTEVŘENÍ NOVÉ BUDOVY ZÁKLADNÍ ŠKOLY V RUDNÍKU

speciální příloha Rudnických novin č. 2 / červen 2013

Příprava na oslavu 50. narozenin školy obnášela nejen smysluplné plánování a důležitá rozhodnutí, ale také zapojení ochotných lidí. O tom, že se ještě dnes tací najdou, mě přesvědčila brigáda na úpravu cesty ke škole směrem od Terezína. Zprvu naplánované shrabání staré trávy a odstranění pár suchých větví se proměnilo v důkladné prořezání břehu a úplné odstranění přerostlých trnek. Všichni jsme měli z té velké změny upřímnou radost a dobrý pocit z úspěšné spolupráce těchto zúčastněných: Jirka Stuchlík, Jana Stuchlíková, Simona Tesařová, Jirka Svoboda, Zbyněk Sládek, Anděla Veselá, p. Jindra, Vláška

Tačík, Vladimír Tremér a Roman Kuhn-Gaber st., Roman Kuhn-Gaber ml., kteří pomocí dvou traktorů odvezli hromady větví na skládku za OÚ. O další úpravě okolí školy se vzorně staral školník Míra Sedláček. Při sekání rychle rostoucí trávy vyzkoušel zbrusu nový traktůrek. I přes všechnu práci na údržbě travnaté plochy kolem naší školy, budme na toto místo pyšní.

A že se mé přání nemijí se skutečností, jsme se mohli přesvědčit právě v sobotu 4. května. Mezi všemi návštěvníky dýchala moc hezká atmosféra spokojenosti, milých vzpomínek a stálého zájmu. Již během odpoledne jsem slyšela pochvalné ohlasy na pod-

obu školní budovy, vystoupení dětí, vybavení tříd ve škole základní i mateřské a dokonce i přání, že by se někteří rádi do školy vrátili. Ti, kteří se již stali absolventy, se podepisovali na záznamových arších, čímž nám vznikla malá evidence návštěvníků, potřebná také pro další případné almanachy či jiný přehled. Děkuji proto všem 471 přítomným za podepsání. Nejpochybnější zastoupení měl vycházející ročník 1967/68 počtem 22 přítomných. Žádná třída nezůstala bez podpisu.

O tom, že lidem není život našich dětí ve škole lhostejný, svědčí příspěvky zaměřené na herní vybavení školy. Z těchto dobrovolných příspěvků mnoha

příchozích škola získala krásných 26 392 Kč. Čeká nás nyní příjemné vybírání toho nejvhodnějšího a potřebného.

K hladkému průběhu oslav výborně přispěli také arnultovičtí hasiči, kteří zajišťovali parkování aut a autodoprava Petra Nedvídky, dovážející kyvadlově účastníky oslav.

Slavnostní odpoledne vhodně doplňovala také kapela Black Jack z Hostinného, jejíž poslech obohatilo nabízené občerstvení venku i ve školní jídelně.

Pokud bych mohla použít školní škálu hodnocení, napsala bych oslavám 50. výročí školy velikou jedničku.

Alice Kuhn-Gabrová

DVD z oslav 50. výročí otevření nové budovy ZŠ v Rudníku

DVD obsahuje fotografie a videozáznam z oslav. Naleznete na něm také almanach v elektronické podobě. DVD můžete zakoupit v kanceláři zástupce ředitele nebo na obecním úřadě...

premiéra. Ve Vrchlabí jsem doma a chodil jsem tam do základky stejně jako na gymnasium. Za sebe, za město i za Svaz měst a obcí ČR však mohu s klidem říci, že padesátiletá historie školy dává jistotu pro dnešek i perspektivu. Pevně s ní počítáme v našem regionu.“

„To já jsem v Rudníku jako doma“ přidal se Zdeněk Kraus, „máme to jenom přes kopec, přes les. Tuto školu navštěvovali dříve synové, teď vnuky. Rudnická ZŠ byla, je a bude spádovou školou a má nezastupitelné místo v rozvoji obce.“

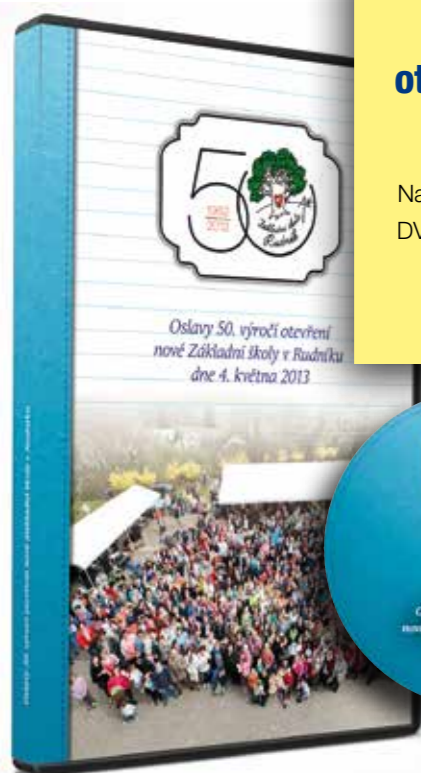

Foto: Jiří Stuchlík

